

# MAXI

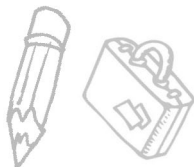
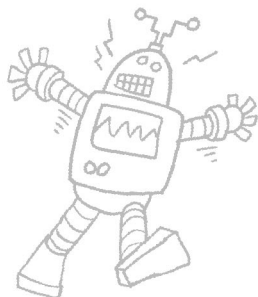
# EINSTEINOVÁ

## SVET PATRÍ REBELOM!

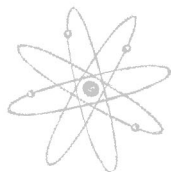


# JAMES PATTERSON

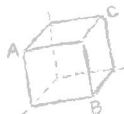
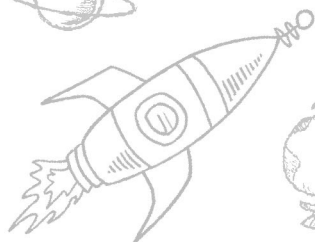
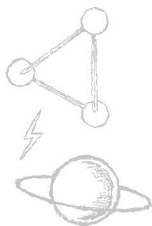
# CHRIS GRABENSTEIN



$E=MC^2$



# MAXI EINSTEINOVÁ SVET PATRÍ REBELOM!



Prvý raz vyšlo vo vydavateľstve Little, Brown and Company,  
an division of Hachette Book Group, Inc. v roku 2019.

Všetky postavy a udalosti v tejto knihe sú vymyslené.  
Akákoľvek podoba so skutočnými žijúcimi alebo s historickými  
osobnosťami je čisto náhodná a nebola zámerom autora.

Copyright © 2019 by Zero Point Ventures, LLC

Illustrations by Beverly Johnson

Translation © Michaela Hajduková 2020

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., 2020

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat'  
ani šíriť v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek prostriedkami,  
či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok,  
respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného  
systému bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-3935-2

[www.slovart.sk](http://www.slovart.sk)

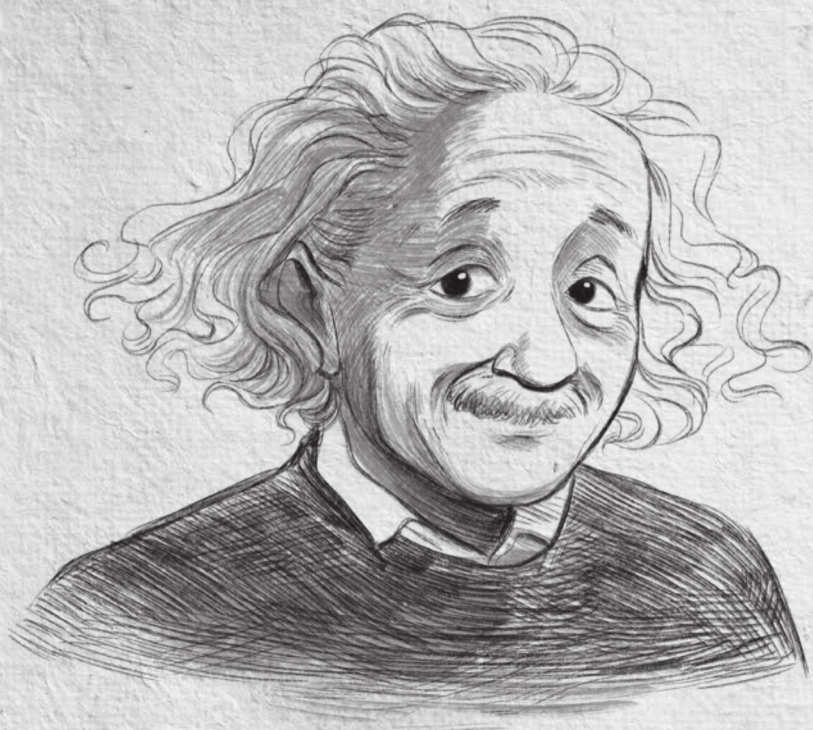
**MAXI  
EINSTEINOVÁ  
SVET PATRÍ REBELOM!**

**JAMES PATTERSON  
CHRIS GRABENSTEIN**

Ilustrovala Beverly Johnson

**sloart**





"Nebezpečenstvom pre tento svet nie sú len ľudia, ktorí páchajú zlo, ale aj tí, čo sa na to len nečinne prizierajú."

Albert Einstein





**Maxi mala nanič náladu. Práve sa venovala svojej najneoblúbenejšej činnosti: NIČNEROBENIU.**

*Svet sa sám nezachráni!* uvažovala.

Vedela, že nebezpečenstvo číha za každým rohom, najmä po úspešnej dobrodružnej ceste do Afriky. Ale príkazov už mala plné zuby. Samé „Len nenápadne!“ alebo „Netreba zbytočne riskovať.“ Musí sa vypariť z izby. S ochrankármí nasúkanými v izbe oproti sa v nej cítila čím ďalej, tým viac ako vo väzení. Usilovali sa byť nenápadní, ale takmer dvojmetrovým svalnáčom v priliehavých čiernych oblekoch to veľmi nešlo.

Dobre, je to jej ochranka. Chránia ju pred Korpom – nebezpečnou skupinou zloduchov, ktorí by urobili čokoľ-



vek, len aby sa zmocnili najbystrejšieho dieťaťa na svete. No Maxi si ochranku nepýtala. Bol to Benov nápad. Je naozaj dosť ustráchaný, teda aspoň na štrnásťročného miliardára. (Áno, miliardára.)

Maxi si pozrela cez appku v telefóne počasie. Tridsaťštyri stupňov a deväťdesiatpercentná vlhkosť. New York sa v sparnom lete menil na betónovú saunu.

„Musím vypadnúť,“ vysvetlila figúrke Einsteina s kývajúcou sa hlavou, ktorá sa na ňu usmievala z otvoreného ošarpaného kufra, vystaveného v rohu neveľkej internátnej izby. Mala v ňom uložené všetky spomienky spojené s Albertom Einsteinom.

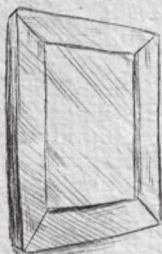
Svojho času mala veľmi pekný novučký byt nad zrenovovanými stajňami. Ale pred niekoľkými mesiacmi začal Ben naliehať, aby sa Maxi presťahovala na bezpečnejšie miesto, kde by mohla tráviť ešte viac času činnosťou, ktorou sa zaoberala aj tento víkend, teda NIČNEROBENÍM.

*Teleso v pokoji zostáva v pokoji, v duchu si s Newtonom zopakovala prvý pohybový zákon. A telo v pohybe sa teda bude hýbať.*

Je načase pohnúť kostrou.

Maxi si zviazala ryšavú hrivu do chvosta. V kraťasoch a tričku (v štýle Hviezdnych vojen a s nápisom *Nech tá hmotnosť krát zrýchlenie sprevádza!*) vklzla do župana a skočila do gumových šľapiek.

# Vedecká metóda na vyparenie sa



Dôležité je  
umiestnenie  
zrkadla, pretože  
uhol, pod ktorým  
dopadá lúč svetla  
na povrch zrkadla,  
sa rovná uhlu,  
pod ktorým sa  
z povrchu zrkadla  
odráža.



Neschopní  
ochrankári

Starostlivo  
ukryté  
oblečenie

Tenisky a ponožky strčila do kozmetickej taštičky pod šampón a špongiu z lufy. Vložila tam i malé zrkadielko.

Vykročila na chodbu pred izbou č. 723 a pustila sa po nej.

Z izby naproti vyšli dvaja ochrankári. V ušiach mali slúchadlá so stočenými káblikmi.

„Ahojte, chlapci,“ pozdravila ich Maxi. „Idem si dať rýchlu sprchu.“ Muži prikývli. „Dobre, ale dávaj si pozor,“ pripomenul jeden z nich – Jamal.

„Keby si niečo potrebovala, vieš, kde nás nájdeš,“ doplnil ho mladší Danny.

Ani jeden z nich netúžil postávať pri spoločných internátnych dievčenských sprchách. Hoci mala Maxi len dvanásť rokov, už bola na Kolumbijskej univerzite. Ale nie ako študentka. Bola, ako to volajú, hosťujúca profesorka, čo znamená, že cez týždeň učila študentov.

„Vďaka, chlapci,“ poďakovala sa Maxi ochrankárom. Kráčala po chodbe tak nenútene, ako sa len dalo. Sprchy boli hneď vedľa izby 716.

A práve tam sa nachádzali aj schody.

Hodila letmý pohľad do zrkadielka nastaveného tak, aby videla, čo sa jej deje za chrbtom.

Prešla popri dverách, za ktorými sa ukrývalo scho-disko, a odbočila doprava k sprchám. Obaja ochrankári sa stratili v izbe 722. Maxi spláchla záchod, aby jej sprá-

vane vyzeralo čo najpresvedčivejšie. Zavesila si župan, sadla na lavicu, zhodila žabky a obula si topánky.

Pozrela sa do zrkadielka a ešte raz pohľadom prebehla chodbu.

Vzduch je čistý.

Kozmetickú taštičku si vezme, keď sa vráti. Možno si aj dá sprchu.

Ale najskôr z tohto väzenia utečie a ide niečo robiť. Hocičo.

Sama.

Bez ochranky.



**Maxi preletela po siedmich ramenách schodov** a vybehla z John Jay Hall, pätnást'poschodového internátu Kolumbijskej univerzity.

Na križovatke Amsterdamskej avenue a 114. ulice sa rezkým krokom vydala na sever. Stále sa mala na pozore. Nesledoval ju nik.

Na 120. ulici vytiahla svoj zabezpečený telefón (ďalší „darček“ od Bena) a v rýchlej predvoľbe našla číslo na Charla a Isabl, mimoriadne skúsený tím, ktorý má na starosti bezpečnosť v Inštitúte pre zmenu. V inštitúte, v ktorom bola Maxi „vyvolená“.

Maxi pri tomto slove vždy prekvrátila oči.  
„Vyvolená.“

Znelo to ako... z *Harryho Pottera*.

No Ben, megabohatý sponzor Inštitútu pre zmenu, si vybral Maxi za šéfkku svojho tímu nadaných mladých génirov, ktorí dostali za úlohu zmeniť svet k lepšiemu.

Znie to šialene, ale je to tak.

Ben bol ambiciózny mládenec s obrovskými snami a ešte väčším bankovým účtom.

„Naším cieľom je uskutočniť veľké zmeny, aby sme zachránili planétu a jej obyvateľov,“ oznámili Maxi v ústredí IPZ v Jeruzaleme. Ben v skutočnosti dôveroval iba deťom.

„Maxi?“ zdvihol Charl telefón. Mal veľmi zaujímavý prízvuk, ktorý si Maxi nevedela zaradiť. Izrael? Východná Európa? V každom prípade znel jeho prízvuk záhadne a cudzo. „Kde si?“

„Vonku.“

„Čo? A sú s tebou aj Danny a Jamal?“

„Nie. Ale nemôžu za to. Myslia si, že sa sprchujem.“

Charl si povzdychol.

„Maxi, o tomto sme sa už predsa rozprávali. Musíš mať ochranku. Korp má špiónov všade...“

Korp. Impérium zla, ktoré sa snaží zastaviť IPZ. Tam, kde chce IPZ meniť a zlepšovať životné podmienky ľudí, Korp hľadá len na zisky a na zvyšovanie stavu svojich bankových účtov. Jeden z jeho členov doktor Zacchaeus

Zimm chcel presvedčiť Maxi, aby pracovala preňho. Bol ako Darth Vader, ktorý Maxi neustále pokúšal v snahe previesť ju na temnú stranu Sily.

Doteraz sa mu to však nepodarilo.

Zatiaľ.

No Doktor Zimm naznačil, že má informácie o Maxi-nej minulosti. Možno vie aj to, kto boli jej rodičia a prečo sa volá Einsteinová. Maxi svojich rodičov nepoznala. Pred odletom do Jeruzalema bývala v detských domovoch, u náhradných rodín a s partiou bezdomovcov.

„Maxi?“ Charlov hlas v telefóne bol silný a rázny. „Tvojou súčasťou úlohou je byť v bezpečí. Doktor Zimm a Korp ťa ešte vždy chcú dostať. Buď taká láskavá a vráť sa do internátu. Okamžite.“

„Kedy dostaneme ďalšiu úlohu?“ Maxi si vôbec nevšímala, čo jej Charl hovorí. Veľmi sa podobala svojmu idolu, doktorovi Einsteinovi. S autoritami a rozkazmi mala problém.

„Keď ťa doktor Zimm dostane, nebude už žiadna ďalšia úloha, Maxi!“

„Fajn,“ odvrkla. „Tak si budem musieť nájsť niečo sama.“

„Maxi?“

„Len sa správam v súlade s prvým Newtonovým pohybovým zákonom, Charl. Som teleso v pohybe. Nemôžem sa prestať hýbať.“

Zrušila hovor a vypla si telefón, aby sa jej Charl nemohol dovolať.

Došla na Bulvár Martina Luthera Kinga, odbočila vpravo a zamierila do Harlemu.

Na mieste, kde sa bulvár stretáva so Západnou 125. ulicou, si Maxi všimla pred malými potravinami na prízemí bytového domu skupinu veselých detí. Skákali cez prúd vody, ktorý striekal z otvoreného hydrantu – chceli sa ochladiť.

„Hééj, decká!“ zakričal na ne od vchodu bytovky nahnevany starc. Okolo pásu mal omotaný uterák. „Rád by som sa osprchoval! Pre to vaše vyčíňanie je nízky tlak vody!“

Deti sa len zasmiali a špliechali sa ďalej.

„A dost! Zavolám policajtov!“

Starc im pohrozil pästou a vošiel do domu. Určite bežal priamo k telefónu vytočiť číslo polície.

Maxi sa rozhodla – musí konať. Nemohla sa tváriť, že tam nie je alebo že sa jej to netýka. Veď deti sa nemôžu dostať do problémov len preto, že sú malé.





**Otvorený hydrant sa našťastie nachádzal len jeden blok od hasičskej stanice Newyorského hasičského zboru Sekcia 37/40.**

A čo bolo ešte lepšie, hasiči z tejto stanice boli Maximálnymi dlžníkmi.

Asi pred dvomi mesiacmi, keď sa presťahovala do univerzitného internátu, pomohla hasičom pri výjazde k horiacej budove. Nedokázali totiž vyhodnotiť situáciu na vyšších poschodiach, lebo ich nový dron s kamerou s vysokým rozlíšením a ďalšou kamerou pracujúcou v infračervenom spektre nedokázal vzlietnuť. Pomocou kamier mal veliteľ vidieť, na ktorom mieste na streche sa nachádzajú hasiči a ako sa správa oheň vnútri domu.

Dron však nelietal.

Maxi poradila hasičom šikovný trik, ako dostať kamery do výšky.

„Odmontujte kamery z dronu,“ inštruovala veliteľ. „Zožeňte čisté plastové vrecko na odpad a drôtený vešiak. Z neho vyrobíme záves na kamery. Tu v potravinách kúpte plechovku s petrolejom, zapáľte ju a pripevnite k závesu. Tak môžeme zostrojiť jednoduchý teplovzdušný balón a dostať kamery nahor.“

Veliteľ jednotky, ktorého menovka na hrudi prezrádzala, že sa volá Morkal, na ňu len zízal.

Maxi mu pohľad opätovala.

„Počuli ste to dievča?!“ vyštekol veliteľ Morkal. „Okamžite mi vyrobte z plastového vrecka teplovzdušný balón! A šup-šup!“

„A nech dajú pozor, aby vrecko bolo čisté,“ pripomenula Maxi. „Lebo v opačnom prípade...“

„Viem. Nič poriadne nevidíme.“

Hasičom sa podarilo zostrojiť balón a poslali kamery do výšky.

A teraz Maxi napadlo, že týchto hasičov požiada o pomoc deťom, ktoré sa chceli ochladiť, a preto odskrutkovali vrchnák z hydrantu, čím však porušili zákon.

Vletela do hasičskej zbrojnice a hneď zazrela známu tvár.



Boj  
ohňom  
proti  
ohňu.



Teplo stúpa  
a s ním  
aj vrecko  
na odpad.

„Veliteľ Morkal!“

„Nazdar, Maxi! Ako sa ti darí?“

„Celkom dobre, len potrebujem vašu pomoc, pán veliteľ.“

„Chcela by si vyrobiť väčší balón?“ zavtipkoval veliteľ Morkal. „A ísť s ním do lampiónového sprievodu?“

„Nie, pán veliteľ. Teda, určite by to stálo za to... No teraz riešim problém s požiarnym hydrantom.“

„Kde?“

„Tu, na druhom konci ulice. Potrebujem naň kryt.“

„Bez problémov.“

„Ale ja ho potrebujem hneď, lebo inak bude mať partia detí na chodníku poriadne problémy. Podľa všeobecne záväzného nariadenia mesta New York im hrozí väzenie na tridsať dní alebo pokuta vo výške tisíc dolárov.“

„Otvorili hydrant?“

Maxi pritakala.

„Len si vezmem zopár nástrojov,“ oznámil veliteľ.

„To budete opravovať vy osobne?“

„Dlhuje ti to, Maxi. A okrem toho je tak horúco, že si možno s deťmi zaskáčem cez vodu.“

Maxi s veliteľom sa vybrali na opačný koniec ulice. Veliteľ niesol rozprašovací uzáver. Je to dômyselná vecička, ktorá z prúdu vody pomôže vyrobiť rozstrekač. Množstvo vody vytekajúce z hydrantu sa bude limitovať